

Božja objavljena Riječ, Liturgija Crkve, ona je najjači iskaz njezine vjere. Ta liturgija govori kao da smrti nema, ne priznaje smrt. O mrtvima govori kao o živima. Ta Liturgija zapravo stalno govori samo o životu, jer mi smo stvoreni za život. Nismo stvoreni za smrt, nego za život. Čeznja za životom. Mrtvi jest da su nas napustili, u jednom određenom smislu, a u drugom smislu kao da su uvijek s nama. Koja je razlika između njih i nas? Jedna jedina. Mi živimo u ovom našem zemaljskom, smrtnom tijelu a oni žive, ali bez toga tijela. Svi mi živimo u tijelu ali živimo u Kristu. Ono glavno je naš život po Kristu i s Kristom i u Kristu. U sprovodnoj liturgiji, ali u svakoj liturgiji spominjemo svoje pokojne u srcu mise, ne kao nekoga tko je iščezao iz povijesti, nego kao nekoga tko je tu prisutan.

Druga misao je zapisana u prvom čitanju iz knjige Otkrivenja, Otvoriše se Knjige. Čovjek je velika tajna. Svijet za sebe. On je ta knjiga o kojoj govori Božja riječ. I koliko god mi sebe poznavali, ili mi druge ili drugi nas. Još uvijek smo jedna nepročitana knjiga. Ta će se knjiga potpuno razotkriti, pročitati, kad Bog Jaganjac u nju zaviri. Ili kad mi ugledamo lice Božje. Tada ćemo sve jasno vidjeti.

Kad se čovjek rađa za ovaj svijet, rađanje za ovaj svijet može se usporediti sa stvaranjem svemira, zapravo ga nadilazi. Veće je rođenje jednog čovjeka, nego li sve drugo što Bog stvara, jer sve je stvoreno poradi čovjeka. Jednako ili slično je i kad umire jedan čovjek. Taj se događaj može podrediti sa stvaranjem svijeta jer čovjek ulazi u jedno novo postojanje. Ne nestaje, nije prestao, nego postoji, živi na jedan drugi način. Ulazi u definitivnu fazu one svoje vječne povijesti s Bogom. Po Kristu, s Kristom i u Kristu.

Bog svakome koga je pozvao u život kaže urezao sam te u dlan svoje ruke. Ruka je simbol života. A ono urezao sam te, kad se nešto urezuje onda boli. Tako nas Bog ljubi, prati i čuva da se ne izgubimo.

Tri moći koje nas vode kroz život su živa vjera, živa nada i živa ljubav. Vjera, da vjerujemo u budući život. Krist za sebe reče ja sam put. I moć, radost nade, svjetlo nade da ćemo dosegnuti svoj cilj. Ljubav je koracanje svojim putem, dan po dan, korak po korak sve bliže k Bogu.

Godinama sam poznavao s. Vilmu i godinama sam je pratio u sv. Ispovijedi. Nisu to bile obične ispovijedi, to su bili duhovni razgovori. I Bog mi je dao zaviriti u dušu. Iz nje promatrati sve ono što je boli, što je raduje. Prateći je duhovno, često puta su me zadivila njezina pitanja ili tražnja. S. Vilma je bila duša Bogobožna. Željna svetosti. A pod svetosti mislimo ustrajnost u milosti. Nije svetost u činjenju čudesu, svetost je u nastojanju da ustrajemo u milosti posvećujućoj Božjoj. S. Vilma je živjela svoju svetost. Promatrajući njenu dušu, na um mi pada usporedba o ženi koja je izgubila dražmu. Sva nemirna, mete kuću dok je ne pronađe a kad je pronađe, sva radosna zove susjede i prijateljice i kaže im da se raduju s njom jer je pronašla svoju izgublenu

drahmu. Ne znamo koliko je drahma, nešto vrlo malo. U Isusovim riječima znači puno toga. Ta marljiva žena, zapravo, označava dušu koja je marljiva u borbi za čestit život. Ne oprašta si nijednu sitnicu ako se dogodila. Hoće da je pronađe, da je iskorijeni.

s. Vilma je posjedovala jednu svoju posebnu, osobnu svetost. Jaka žena koja se snažno hrvala sa svim poteškoćama ovoga našeg zemaljskog života. Bila je pobožna duša. Bila je crkvena osoba. Ljubila je svećenike. Ljubila je svoj poziv i svoje redovničke zavjete, svim bićem svojim. Voljela je svoje sestre. Voljela je sve ljude, osobito one s kojim je radila i dijelila svakodnevicu ili susretala u svom životu.

Sretna je okolnost, jel' milost, ne znam, da se Vilmina smrt događa u blizinu velikih svetkovina u sv. Crkvi. Sutra Sviju svetih i prekosutra Dušnog dan. Dvije Crkve, ona slavna u nebu i ona trpeća u čistilištu a to sve sebi spominje ova putujuća ili vojujuća Crkva na zemlji.

Čvrsto vjerujem da su svi naši koji su preminuli u milosti Kristovoj, sada su u Kristu. Kao što čvrsto vjerujem da je naša s. Vilma došla svome Isusu koga je nježno ljubila.

Tako i mi, vjerujući u općinstvo svetih, kao zemaljska Crkva, kao duhovni bogataši imamo prigodu, to je naše duhovno djelo milosrđa, moliti za svoje pokojne ako im je bilo još od nas potrebno. Tako se ostvaruje Crkva ona nebeska i ova zemaljska.

Neka nam Gospodin, po zagovoru svih svetih, udijeli jaku vjeru, bistru, trezvenu, budnu. Čvrstu nada, tu moć koja nam je potrebna u tolikim problemima života, u tolikim pitanjima bez odgovora. I žarku ljubav a ljubav je u žrtvi. U polaganom koracanju dan po dan, mukotrпно ali uspješno prema vječnom cilju. Amen!